

ержвави сжлзи, че тя е за Танча много по-сжжна и отъ Цариградъ и отъ Тжрново: за тая гостба била пожертвована цѣла човѣческа душа.

Но ето, че сичко било готово. Танчо са прекржстилъ, далъ на дѣцата си и на роднините си по едно грошле проводякъ. прегжрналъ и цѣлуналъ сичките свои дѣца,—а тие му цѣлунале ржката,—протилъ са съ Дона и съ роднините си, и качилъ са на коньтъ. Дѣцата потжрчале да отворатъ портата, а Злата подала на баща си една китка цвѣте; подале му такива сжщи китки и роднините му. Танчо ги земалъ, затикналъ ги въ поѣсътъ си, а Златината и Донината китки той затикналъ подъ шапката си така, щото тие му висѣле на челото. На сѣка китка биле привѣзано по едно грошленце или баремъ по една парица. Въ това време Дона изжвршила такова едно тайнство. Тя напжлнила съ вода единъ бѣлъ мѣдникъ, турила